

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.434/2013/6.szám

A Kúria a Garajszki Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Garajszki Zoltán ügyvéd) által képviselt felperesnek a dr. Szabó Anikó és dr. Nagy Gábor jogtanácsosok által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. március 21. napján kelt 26.K.28.539/2013/6. számú ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.K.28.539/2013/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 250.000 (kettőszázötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság a felperesnél 2006-2008. évekre társasági adó (a továbbiakban: ta), általános forgalmi adó (a továbbiakban: áfa) és társas vállalkozások külön adója (a továbbiakban: különadó) adónemekben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végezett. A revízió eredményeként hozott elsőfokú határozatot az alperes a 2012. február 27. napján kelt határozatában megváltoztatta, kötelezte a felperest ta adónemben 92.140.000 Ft, áfa adónemben 647.000 Ft, különadó adónemben 23.035.000 Ft azaz összesen 115.822.000 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözet megfizetésére, 57.911.000 Ft adóbírsággal sújtotta, 32.009.000 Ft késedelmi pótlékot számított fel. Megállapította, hogy a felperes adózás előtti eredményét és ta adóalapját 2006. évben 180.000 Ft-tal magasabb, 2007. évben 45.177.000 Ft-tal, 2008. évben 530.703.000 Ft-tal alacsonyabb összegben mutatta ki a ténylegesnél. Az alperes határozata - a kereseti és felülvizsgálati kérelem által

vitatott körben - a következőket tartalmazza:

A felperes 2006. április hónapi bevallásában levonható adóként vette figyelembe E. Rt. által kibocsátott számlában feltüntetett 92.000 Ft áfát. A revízió részére az adólevonási jog igazolására két ugyanazon sorszámmal ellátott, eltérő adattartalmú számlát mutatott be. A két bizonylaton a szolgáltatást nyújtó társaság megnevezése eltérő, címe sem azonos, eltérőek a számlázási időszakok. A felperes nem rendelkezett 2006. április havi levonáshoz szükséges hiteles számlával, azaz az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 35. § (1) bekezdésében előírt tárgyi feltétellel, ezért a 92.160 Ft áfa levonása jogszerűen nem illeti meg, emiatt csökken a következő időszakra átvihető követelés összege. A havi bevallások adatainak figyelembe vételével 2006. szeptember hónapban keletkezett a felperes terhére 92.160 Ft adókülönbözet.

A felperes 2008. december 26. időponttal 362.851.000 Ft költséget mutatott ki a „81514 alvállalkozói - díj külföld” elnevezésű főkönyvi kartonon. A felperes költségelszámolását a S. B. I. L. (a továbbiakban: SBI Ltd.) által kibocsátott számlára alapította, amely nettó 1.389.913 EUR összegre vonatkozott. A bizonylaton feltüntetett gazdasági esemény azonban a számlát kibocsátó külföldi társaság és a felperes között a valóságban nem jöhetett létre. A megrendelt validálási szolgáltatást belföldi társaságok, többek között a felperes, mint alvállalkozó végezte el alkalmazottai közreműködésével, ezért a számla ellenértéke a költségek között jogszerűen nem számolható el, az elsőfokú adóhatóság a felperes adózás előtti eredményét 2008. évben jogszerűen növelte meg 362.851.000 Ft-tal.

A felperes a „1146. Alease szoftver (szellemi termék)” főkönyvi kartonon 2007. augusztus 16-i időponttal 402.039.000 Ft értékű aktiválás szerepeltetett, ennek alapbizonylata a B. S. T. Ltd. (a továbbiakban: BST Ltd.) által kibocsátott 1.550.000 EUR ellenértékű számla volt. A felperes havonta 11.168.000 Ft értékcsökkenést számolt el, így 2007. évben összesen 44.671.000 Ft, 2008. évben pedig összesen 134.013.000 Ft költség került kimutatásra. A felperes és a BST Ltd. közötti szerződésben rögzített adásvétele a valóságban nem jött létre, a felperes nem bizonyította, hogy az A. szoftvert 2007. évben a BST Ltd.-től vásárolta. A számla tartalmilag hiteltelen, a benne megjelölt gazdasági esemény a felek között nem ment végbe. A felperes eljárása nem felel meg a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 15. § (3) bekezdésében, 16. §(3) bekezdésében, 166. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltaknak. Ennek kihatásaként az elsőfokú adóhatóság az elszámolt értékcsökkenés összegével a felperes adózás előtti eredményét 2007. évben 44.671.000 Ft-tal, 2008. évben 134.013.000 Ft-tal helytállóan növelte meg, valamint ugyanezen összegekkel jogszerűen került sor a ta adóalap növelésére és csökkentésére is.

A felperes a „1144. M. szoftver (szellemi termék)” főkönyvi

kartonon 2008. október 20-ai időponttal 402.494.000 Ft értékű aktiválást szerepeltetett, ennek alapbizonylata a BST. Ltd. által kibocsátott 1.680.000 EUR ellenértékű számla volt. A felperes havonta 11.180.000 Ft értékcsökkenést számolt el, így 2008. évben összesen 33.541.000 Ft költség került kimutatásra. Az elsőfokú adóhatóság – az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 1. § (7) bekezdése, 2. § (1) bekezdése alapján e külföldi számla kapcsán is helytállóan állapította meg, hogy a felperes és a BST. Ltd. közötti szerződésben rögzített adásvétel a valóságban nem jött létre, emiatt a számla tartalmilag hiteltelen. A felperes eljárásával megsértette az Sztv. 15. §(3) bekezdésében, 16. § (3) bekezdésében, és 166. § (1) és (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseket, ezért az elsőfokú adóhatóság az elszámolt értékcsökkenés összegével jogszerűen növelte meg a felperes adózás előtti eredményét 2008. évben 33.541.000 Ft-tal és ugyanezen összegekkel jogszerűen került sor a ta adóalap növelésére és csökkentésére is.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását, terhére előírt adókülönbözet, adóbírság, késedelmi pótlék törlését kérte, eljárási és anyagi jogszabálysértésekre hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Jogi álláspontja a következő volt:

Az adóvizsgálatról szóló értesítőlevél és a megbízólevél szabályszerűen került kibocsátásra az aláírásra jogosult főosztályvezető helyettes aláírását tartalmazza. Az értesítőlevél nem minősül a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) szerinti végzésnek. Az adóellenőrzés megkezdéséről az Art. 93. § (1) bekezdése értelmében nem kötelező az értesítés formájában való tájékoztatás. Ha az adóhatóság az előzetes értesítést mellőzi, az ellenőrzés a megbízólevél egy példányának átadásával kezdődik, ami a per tárgyát képező esetben szabályszerűen megtörtént.

A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a közigazgatási eljárás során a hiánypótlást, hiteles fordítás becsatolását elrendelő végzések nem felel meg a Ket. 72. § (2) bekezdésében foglaltaknak, mivel ezeken a hatáskör gyakorlója nem került feltüntetésre. Az e körben elkövetett eljárási jogszabálysértés azonban nem minősíthető ügy érdemi eldöntésére is kiható lényeges eljárási jogszabálysértésnek, ezért nem adhat alapot a keresettel támadott határozat hatályon kívül helyezésére.

Az adóügyi ellenőrzés során hatáskör elvonás nem valósult meg.

A felperes tévesen hivatkozott az eljárási határidő túllépésére, mivel az ellenőrzési határidő a megbízólevél felperes részéről történő 2010. március 30-ai aláírással kezdődött és sor került a határidő meghosszabbítására is. Az ellenőrzési határidő 2011.

augusztus 29-én járt le, és az ellenőrzési jegyzőkönyv kiadására 2011. augusztus 4-én sor került.

A felperes a Ket. alapelvi rendelkezéseire alapítottan sérelmezte a hiteles fordítás benyújtására kötelezését. Az Sztv. rendelkezései értelmében azonban a szerződés, a megállapodás számviteli bizonylat, amely tekintetében az Art. 95. § (2) bekezdése felhatalmazást ad az adóhatóságnak arra, hogy a hiteles magyar nyelvű fordítás bekérje.

Az alperes eleget tett az Art. 97. § (4)-(6) bekezdései szerinti tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének. A tényállás tisztázása érdekében lefolytatta a szükséges bizonyítást, a felperest többször hiánypótlásra szólította fel, gazdasági partnerei tekintetében is kapcsolódó vizsgálatot végzett, dokumentumokat, nyilatkozatokat szerzett be, a rendelkezésre álló adatokat, bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte, ezekből okszerű következtetéseket levonva hozta meg döntését, indokolási kötelezettségét is teljesítette.

A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az ellenőrzési eljárás során az adóhatóság megszegte az Art. 97. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségét. Meghatalmazottja az adóügyi eljárás során szóbeli tájékoztatást kapott, feltett kérdéseire pedig választ. A felperes a jegyzőkönyvet is megismerhette, erre észrevételt tehetett, az adóügyi eljárás során a tájékoztatás, valamint az Art. 108. § (3) bekezdése szerinti észrevételezési, bizonyítási, indítványtételi jogosultság körében jogszabálysértés nem állapítható meg.

Nem megalapozottan hivatkozott a felperes az SBI.Ltd. kapcsán arra, hogy az alperes olyan dokumentumok szolgáltatására hívta fel, amelyet jogszerűen nem követelhetett volna. A számviteli elszámolások alapját képező gazdasági esemény megvalósulását ugyanis a felperesnek tudnia kell hitelt érdemlően alátámasztani, és az együttműködési kötelezettség keretében a gazdasági eseményt igazoló bizonyítékait rendelkezésre kell bocsátania. Az alperes nem sértette meg e körben sem az Art. 95. § (3) bekezdése szerinti rendelkezést.

Az alperes iratszerűen mutatott rá az E. Zrt. számlája kapcsán az eltérésekre, a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerű értékelésével helytállóan állapította meg, hogy a számlázási időszakok eltérőek, 2006. április hónapra az áfa jogszerű levonásához nem áll rendelkezésére hiteles bizonylat, érdemi döntése megfelel az Áfa tv. 35. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

Az alperes eljárása során nem alkalmazott becslést, ezért az e körben előterjesztett felperesi kifogások nem relevánsak.

A felperesi kereset alaposságát nem teremti meg az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) által hozott ítéletekre való hivatkozása sem, mivel a jelen ügyben megállapítható tényállás és a felperes által hivatkozott EUB ítéletek alapját képező tényállások között nem áll fenn azonosság. A validálási szolgáltatás és a szoftverek adásvétele tekintetében a rendelkezésekre álló

szerződésekben foglaltak és a teljesítés körülményeinek vizsgálata alapján, széleskörű bizonyítási eljárás lefolytatását követően állapította meg az alperes, hogy a szolgáltatásnyújtást és a szoftverek értékesítését nem a számlákon feltüntetett számlakibocsátó teljesítette. A rendelkezésre álló bizonyítékok alátámasztják az alperes érdemi döntést, mely szerint a validálást a felperes és a M. Kft. alkalmazottai végezték, a szoftverek fejlesztését pedig a felperes, melybe az Alease szoftver esetében indiai vállalkozást is bevont. Az alperes érdemi döntése megalapozott a tekintetben, hogy a gazdasági események nem a számlákban feltüntetett módon valósultak meg és jogszerűen alkalmazta ennek adójogi jogkövetkezményeit is, határozata megfelel a jogvita eldöntésére irányadó anyagi jogi jogszabályi rendelkezéseknek és eljárásjogi szempontból sem valósít meg ügy érdemi eldöntésére kiható, hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási jogszabálysértést.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte hatályon kívül helyezését, kereseti kérelmének megfelelő határozat meghozatalát, vagy a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra, új határozat hozatalára. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelését „kirívóan okszerűtlenül, a logika szabályaival ellentétesen” végezte el, ezért ítélete megalapozatlan. Fenntartotta keresetben is kifejtett jogi álláspontját, mely szerint az általa kifogásolt végzések jogsértőek, nem felelnek meg az Art. 92. § (12) bekezdésében, 95. § (2) bekezdésében, a Ket. 1. § (1) és (3) bekezdéseiben, 7. §-ában, 19. § (3) és (4) bekezdéseiben, 72. § (1) bekezdés f) és g) pontjaiban, az Sztv. 166. §-ában foglaltaknak. Álláspontja szerint az ítélet a tájékoztatási kötelezettséggel kapcsolatban sem felel meg az Art. 97. § (3) bekezdésében, 100. § (3) bekezdésében, a Ket. 1. § (2) bekezdésében foglaltaknak. Az EQ128087 számla kapcsán az Áfa tv. 35. § (1) bekezdésének, Art. 97. § (4) és (6) bekezdéseinek, 108. § (3) bekezdés c) pontjának megsértésére és arra hivatkozott, hogy az első fokú bíróság nem értékelte a becsatolt bizonyítékokat, ami sérti a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 163. § (2) bekezdését, 191. § (1) és (2) bekezdését, 197. § (1) és (2) bekezdését, 198. § a) pontját, 199. §-át és 206. §-át. Kifejtette, hogy a becslési eljárással kapcsolatos ítéleti megállapítások nem felelnek meg az Art. 108. §-ának. Az elsőfokú bíróság az EUB ítéleteivel ellentétesen állapított meg terhére bizonyítási terhet, jogszabálysértően tagadta meg, tartalmi hiteltelenségre hivatkozással, az adólevonási jogát. Az alperes ugyanis nem bizonyította, hogy tudott, illetve tudnia kellett az elkövetett adókijátszásról. Az ítélet a validálási szolgáltatás kapcsán iratellenes megállapításokat tartalmaz, mivel mellőzte, illetve tévesen értékelte a benyújtott bizonyítékokat, és nem felel meg az

Art. 95. §, 97. § és 130., §-ai szerinti rendelkezéseknek. Az Alease és a Medisim szoftverek vonatkozásában a per adataival ellentétes megállapításokat tartalmaz a jogerős ítélet, mivel a felperesi magyarázatokat az alperes is elfogadta, ezért ezeket az elsőfokú bíróságnak a Pp. 163. § (2) bekezdése értelmében tényként kellett volna kezelnie, de nem így járt el, ezért jogellenesen állapította meg a keresettel támadott határozatok jogszerűségét.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 339. § (1) bekezdése értelmében a bíróság csak az ügy érdemi eldöntésére is kiható lényeges eljárási jogszabálysértés esetén helyezheti hatályon kívül a közigazgatási határozatot, és csak szükség esetén kötelezheti a közigazgatási határozatot hozó szervet új eljárásra.

A Kúria osztja az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a tekintetben, hogy a hatáskörgyakorlás, a végzések, a hiánypótlás, a hiteles fordítás átadására való felhívás, az ellenőrzési határidők, a tájékoztatás, a tényállás tisztázás és bizonyítás kapcsán az alperes terhére nem állapítható meg ügy érdemi eldöntésére is kiható, lényeges eljárási jogszabálysértés. A rendelkezésre álló iratok szerint az adóhatóság nem akadályozta a felperest garanciális eljárási jogai gyakorlásában. A felperes felülvizsgálati kérelmében megismételte mindazokat az eljárási kifogásait, amelyeket a kereseti kérelme is tartalmaz, és amelyek kapcsán az elsőfokú bíróság, indokolási kötelezettségét is teljesítve, jogszerű döntést hozott, ezért a Kúria nem kívánja megismételni az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett jogi álláspontot, csupán utal arra, hogy azt törvényesnek tartja.

A felülvizsgálati eljárás során, rendkívüli jogorvoslati jellege miatt, nem kerülhet sor a bizonyítás feltételére, a bizonyítékok ismételt egybevetésére, felülmérlegelésre, a Kúria a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a Pp.275. §-a értelmében rendelkezésére álló iratok alapján dönthet. (BH2002.29., BH2012.179.).

Ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az hiányos, iratellenes, avagy téves, okszerűtlen, a logika szabályainak ellentmondó tényeket, ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a fél álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval, ez ugyanis nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásba nem kerülhet sor.

A Kúria, a Pp. 275.§-a alapján eljárva, a rendelkezésére álló iratok alapján azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet tényállása iratszerű, hiánytalan, okszerű, a logika szabályainak is megfelelő bizonyítékértékelésen alapul, összhangban áll a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakkal és az elsőfokú bíróság teljesítette a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét is.

A felülvizsgálati kérelemben előadottak kapcsán rámutat a Kúria a következőkre:

Az EQNet számla kapcsán az iratokból egyértelműen megállapítható, hogy a felperes a revíziónak először számlamásolatot adott át, amely egyszerű, nem hiteles másolat volt. E bizonylat jobb felső sarkában egyértelműen látható a „visszaküldve 2006.04.07.” megjegyzés. Ezen a bizonylaton a számlázási időszak 2006. április. A felperes az ellenőrzés során később adta át a „számla hiteles másolatát”, amely második lapján a számlakiállító pecsétje is szerepelt, azon megjegyzéssel, hogy „a számla az eredetivel mindenben megegyező, hiteles másolat”. Ez utóbbin szereplő számlaszám és az áfa összege megegyezik az előzőével, de a számlázási időszak 2006. március hónapi és a számla formája, a számlakiállító neve, címe és a számlabefogadó neve is eltérő. Tekintettel arra, hogy a számlákon a számlázási időszak nem egyezik meg, mivel az egyiken 2006. április szerepel, a másikon pedig 2006. március, ez az eltérés nem tekinthető olyannak, amit a számlabefogadó felperes nem ismerhetett volna fel. Az alperes az utóbb benyújtott bizonylatot jogszerűen nem fogadta el, mivel a számítógéppel kiállított számla is szigorú számadás alá tartozik, így a sorszámozásnak ismétlés nélkülinek kell lennie, két azonos sorszámú számla nem rendelkezhet eltérő adattartalommal. Mivel a számlaszámok a két bizonylaton megegyeznek, de az azokon szereplő adatok nem, a felperes által utóbb becsatolt bizonylat nem minősíthető hiteles, adólevonásra jogosítónak. Nem hagyható figyelmen kívül továbbá az a felperes könyvelése és bevallása alapján megállapítható tény sem, hogy egy másik, E. számla (178484) alapján a 2006. márciusi szolgáltatás ellenértékét és levonható áfa összegét a felperes elszámolta, és az első ízben benyújtott számlát maga sem találta megfelelőnek, hiszen nem e bizonylat alapján élt adólevonási jogával, azt visszaküldte. Az Art. 47. § (2) bekezdése értelmében az iratokat a könyvelés feldolgozás időtartamára lehet más helyre továbbítani, de az adóhatóság felhívására ezeket 3 munkanapon belül be kell mutatni. A felperes pedig az előzőekből részletezettekből következően nem tudta bemutatni azt a bizonylatot, amelyre adólevonási jogát alapította 2006. áprilisában, ennél fogva az alperes érdemi döntése és a jogerős ítélet e körben megfelel az Áfa tv. 35. § (1) bekezdésének. A felperes, érvelésével ellentétben, semmilyen ésszerű intézkedést nem tett meg az adóköteles tényállás kapcsán, amely javára

értékelhető lett volna. Adólevonási jog pedig számla hiányában, amely tárgyi feltétele e jogosultságnak, nem gyakorolható.

A felperesi érveléssel ellentétben az adóhatóság az ügyben nem alkalmazott becslést. A revíziós jegyzőkönyv, továbbá az érdemi döntések a közigazgatási és a peres eljárásban rendelkezésre álló adatok, számviteli bizonylatok, nyilatkozatok és egyéb bizonyítékok értékelésén alapulnak. Becslés alkalmazásának törvényi feltételei nem is álltak fenn az ügyben.

Az elsőfokú bíróság iratszerűen rögzítette azt is, hogy az alperes a tényállás tisztázása érdekében széles körű bizonyítási eljárást folytatott le az Art. 97. § (4)-(6) bekezdéseinek megfelelően. Többször szólította fel a felperest hiánypótlásra, kapcsolódó vizsgálatokat is végzett, nyilatkoztatta a felperes törvényi képviselőjét is. Több ízben hívta fel a felperest írásbeli dokumentumok átadására, bemutatására, melynek indoka egyértelműen az volt, hogy a perrel érintett szerződések írásbeli kommunikációt írtak elő a felek között és az Art. 99. § (1) bekezdés értelmében az adózó köteles az adóhatósággal az ellenőrzés során együttműködni, az adózással kapcsolatos számviteli bizonylatait, nyilvántartásait az adóhatóság rendelkezésére bocsátani.

A felperes alaptalanul hivatkozott felülvizsgálati kérelmében arra, hogy az alperes nem tett eleget a bírói felhívásnak, mert az alperes 2013. március 18-án benyújtotta előkészítő iratát, és ezt a felperes részére is megküldte. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg ítéletében, hogy az alperes kizáróan olyan dokumentumokat kért a felperestől, amelyek a rendelkezésére kellett, hogy álljanak a megkötött és benyújtott szerződések értelmében. Az alperes nem sértette meg az Art. 95. § (3) bekezdése szerinti szabályozást, mivel nem kötelezte a felperest olyan nyilvántartás, összesítés, számítás vagy számviteli bizonylat becsatolására, amelyet jogszabály nem ír elő.

Az alperes és az elsőfokú bíróság, a felperes érvelésével ellentétben, az SBI Ltd. kapcsán és egyebekben sem fordította meg a bizonyítási terhet. Utal e körben a Kúria arra, hogy az alperes kapcsolódó vizsgálatot folytatott le a R. Zrt-nél, a M. Kft-nél, és az Egészségügyi Készletgazdálkodási Intézetet is nyilatkoztatta, amelyek során beszerzett adatok egyértelműen tisztázzák, hogy az adatok validálására hol, mikor, mely gazdasági társaságok által került sor. A felperes által hivatkozott M. Kft.-nél lefolytatott vizsgálat eredményeként hozott elsőfokú határozat pedig nem tartalmaz olyan megállapítást, amely összefüggésbe hozható lenne jelen üggyel, az alperes tehát nem sértette meg az Art. 130. §-át.

A BST Ltd. számlái kapcsán rögzíti a Kúria is, hogy megalapozott az alperes határozatában megállapított tényállás, ennél fogva

helytállóak az ebből levont ténybeli és jogkövetkeztetések is. A felperes által előadottak, az által megnevezett bizonyítékok nem alkalmasak a kereseti és felülvizsgálati kérelemben előadottak alátámasztására. E körben, az első fokú ítélet indokolását az iratok alapján kiegészítve, rámutat a Kúria a következőkre:

Nem iratszerű az a felperesi érvelés, mely szerint az alperes a felperes által e körben előadottakat a per során elfogadta volna (9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv). A M. Bt-nél lefolytatott ellenőrzés során beszerzett iratok a felperes előadását nem támasztják alá. A felperes könyvelésében továbbá nem található olyan számlák, amelyeket a BST Ltd-nek, mint az A. szoftver fejlesztését finanszírozó cégnek az általa végzett fejlesztésről készítettek volna, és a felperes olyan szerződést sem csatolt be, amit ő, a BST Ltd. és az indiai társaság az Alease szoftver fejlesztéséről kötött volna. A perrel érintett jelentős értékű szoftver fejlesztése, szellemi tulajdonjogok átengedése, úgy, hogy annak nincs írásbeli nyoma, életszerűtlen. Az alperes ellenkérelmében is helytállóan utalt arra, hogy az a körülmény, hogy a felperes ellenszolgáltatás nélkül részt vett egy harmadik gazdasági társaság tulajdonába kerülő szoftver fejlesztésében, majd a kész szellemi terméket több millió forintért megvásárolta attól, akinek korábban bármiféle ellentételezés nélkül dolgozott, nyilvánvalóan kétségesse teszi a gazdasági esemény valódiságát.

A M. szofver kapcsán is utal a Kúria arra, hogy a felperes könyvelésében nem található olyan, a felperes által kiállított számlák, amelyeket a BST Ltd-nek állított volna ki, és a felperes olyan szerződést sem bocsátott rendelkezésre, amit a BST Ltd. és az indiai társaság a M. szoftver fejlesztéséről kötöttek volna. A felperes a Pp. 164.§ alapján eljárva nem bocsátott rendelkezésre olyan bizonyítékot, amely az alperes határozatában megjelölt bizonyítékokkal szemben igazolhatta volna, hogy a Medisim szoftvert a BST Ltd-től vásárolta.

A felperes az első fokú eljárás során nem kérte szakértő kirendelését, ezért minden a körben előadott azon érvelése, amely a szoftverek kapcsán tett alperesi megállapításokat vitatja, nem alkalmas a kereset és a felülvizsgálati kérelem alátámasztására.

A felperes felülvizsgálati kérelme, tartalmát tekintve, a bizonyítékok felülmérlegelésére irányult, de ez az előzőekben kifejtettekre figyelemmel, nem alapos.

Mindezek miatt a Kúria a jogerős ítéletet, a Pp 275. § (3) bekezdése alapján, hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdésében és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul

Budapest, 2014. május 15.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk.bíró